

ЦАРСТВО НА УСМИВКИТЪ

Въ далечна земя, преди много, много години царувалъ престарѣлиятъ Тринъ-ханъ. На езика въ неговото царство думата „Тринъ“ значела мждъръ. Усѣтилъ Тринъ-ханъ, че днитъ му сж вече преброени и заповѣдалъ да доведатъ при него сина му.

— Слушай, сине, — заговорилъ той, — знамъ, че скоро ще притворя очи завинаги, но искамъ да напустна тоя свѣтъ спокоенъ. Името ти е „Бринъ“, което значи непослушенъ. Буйна глава имашъ, много си младъ, много неопитенъ и се страхувамъ отъ твоето царуване. Обещай ми, че нищо нѣма самъ да решавашъ и че всѣкога ще слушашъ съвета на мждритъ старци. Много сж живѣли тѣ, много знаятъ и само на добро могатъ да те научатъ.

— Обещавамъ, че ще слушамъ съвета на мждритъ старци, — бързо отговорилъ младиятъ Бринъ.

— Не вѣрвамъ на онзи, който бързо дава обещание, — заклалъ глава стариятъ царъ. — Закълни ми се!

— Заклевамъ се!

Спокойно издъхналъ престарѣлиятъ Тринъ-ханъ. Зацарувалъ неговиятъ синъ Бринъ-ханъ.

Но скоро всички се изплашили. Лицето на младия царъ отъ день на день ставало все по-намръщено. Помислили, че тжгува за баща си. Но не било така. Единъ день свикалъ съвета на мждритъ старци и заговорилъ:

— Азъ съмъ Бринъ-ханъ, силенъ и славенъ. Но малко е царството ми. Не съмъ доволенъ отъ богатствата, които е оставилъ баща ми. Затова решихъ още утре да свикамъ войниците си и да тръгна на бой. Чулъ съмъ, че обширни и богати сж земитъ на Западното царство. Искамъ да ги завладѣя, за да стана още по-силенъ, още по-славенъ, още по-богатъ.

— Недей! — обадилъ се изведнажъ бѣловласиятъ старейшина на мждритъ старци. — Безумно е желанието ти. Далече е западното царство и нищо лошо не сж ни направили неговитъ жители. А не забравяй, че трѣбва да се мине страшната пѣсѣчна пустиня, за да се стигне това царство.

— Ще я минемъ! — отвърналъ разпалено Бринъ-ханъ. — Моитъ войници сж млади и силни.

— Но ние сме стари, нѣмаме сили да преминемъ пустинята.

— Който не може да върви,